Čím větší bloud, tím tvrdší pád

C E Ami F
Hej, řekni mi, jak se smířit s tvojí novou hrou
C G C G
hej, co není fér, nechci hrát
C E Ami F
do misek váhy skládám vinu svou i tvou
C G C
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

Jako dřív dál si lítám, věřím iluzím
že všechno má smysl, cíl a řád
co oči neuhlídaj', hlavu nemrzí
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

G C F C
R: Někde ve tvé budoucnosti velký bílý dům
F Emi G
čti si, co ti na zeď zkoušel psát
C E Ami F
chlap, co se nevyhýbal pošetilým snům
C G C
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

G C F C
R: Až se jednou postavíš na roztančený svět
F Emi G
a neuslyšíš jistě , samé "snad"
C E Ami F
hej, mysli na blázna, který hledal větu vět
C G C
čím větší bloud, tím tvrdší pád
C E Ami F
mysli na blázna, který našel větu vět
C G C
čím větší bloud, tím tvrdší pád .....

Dívce v mercedesu

D G
Po zádech mi stéká déšť
D G D G D G
a ty si suchá, dívko v mercedesu
D G
je pátek večer, nejraději
D G D G D G
bych zalez' někam, kde je suchá zem
C G D
tak ze silnice zahnu někam k lesu
G A D G D G
a ty máš, co jsi chtěla, čert tě vem.

Ten pán, co drží drahej volant, to je šance, dívko v mercedesu
má zlatej prsten, zlatý srdce, zlatý zuby, prostě zlatej chlap
já mám jen to, co na zádech si nesu
a ty máš, co jsi chtěla, tak se trap.

Ami^{7} D
R: Před chvílí svět byl jenom náš
Ami^{7} D
ty kytky stále ještě kvetou
Ami^{7} D G
co u silnic jsme občas nacházeli
Emi^{7} A
když hledali jsme spolu vrátka
Emi^{7} A D G D G
jimiž pátky jdou do nedělí.

Ta vůně ohňů ve vlasech, ta nevyvane, dívko v mercedesu
to nepřerazej drahý šminky ani parfém Chanel číslo pět
od longdrinků a nablejskanejch plesů
tě za pár tejdnů vrátí zase zpět.

Až poznáš co jsi vlastně chtěla,vem si rtěnku dívko v mercedesu
slova dlouho nehledej a na dlaň levý ruky začni psát
ten dopis potom pošli na adresu
patník u cesty číslo padesát.

R:

Fram

Emi Emi^{6} Emi A
Zas mě to táhne o kus dál, zas nemám doma nikde stání
Ami H^{7} Emi Emi^{6}
desítky důvodů si sháním, už abych na cestu se dal.

Pelikán křídly zamával, vítr je příhodný a stálý

za námi slunce mosty pálí, tak proč bych ještě vyčkával.

Emi Emi /C#,C,H Hmi
R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sklízí
Ami Hmi Ami H^{7}
obrysy domů v dálce mizí, tak naposled ti zamávám
Emi
z paluby lodi jménem Fram.

Dávno už vyvětral se dým mých věčných cigaret a dýmek
ty žiješ jenom ze vzpomínek, a já se stále nevracím.

Námořní mapy pokryl prach, mé knihy nikdo neutírá
nevíš, zda právě neumírám tam někde na ledových krách.

Emi Emi/C#,C,H Hmi
R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sbírá
Ami Hmi Ami H^{7}
chlap jen tak lehce neumírá, na modré lodi jménem Fram
Emi
tě za pár roků vyhledám.

Fram

Ami Ami^{6} Ami D
Zas mě to táhne o kus dál, zas nemám doma nikde stání
Dmi E^{7} Ami Ami^{6}
desítky důvodů si sháním, už abych na cestu se dal.

Pelikán křídly zamával, vítr je příhodný a stálý

za námi slunce mosty pálí, tak proč bych ještě vyčkával.

Ami Ami/$^{G\#,G,F\#}$ Emi
R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sklízí
Dmi Emi Dmi E^{7}
obrysy domů v dálce mizí, tak naposled ti zamávám
Ami
z paluby lodi jménem Fram.

Dávno už vyvětral se dým mých věčných cigaret a dýmek
ty žiješ jenom ze vzpomínek, a já se stále nevracím.

Námořní mapy pokryl prach, mé knihy nikdo neutírá
nevíš, zda právě neumírám tam někde na ledových krách.

Ami Ami/$^{G\#,G,F\#}$ Emi
R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sbírá
Dmi Emi Dmi E^{7}
chlap jen tak lehce neumírá, na modré lodi jménem Fram
Ami
tě za pár roků vyhledám.

Hudsonský šífy

Ami C
Ten, kdo nezná hukot vody lopatkama vířený
G Ami
jako já, jó, jako já
G
kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla sířený
Ami G Ami G G#Ami
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Ten, kdo nepřekládál uhlí, šíf když na mělčinu vjel
málo zná, málo zná
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

F Ami G Ami
R: Ahoj, páru tam hoď, ať do pekla se dříve dohrabem
G G#Ami G G#Ami
johoho, johoho.

Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rutyku
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil
málo zná, málo zná
kdo necejtil hrůzu z vody, kde se málem utopil
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

R:
Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk
kdo je sám, jó, jako já
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě príma kluk
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

G G# A
R: + johoho ...

Morgan

E **E^4_{sus}** **E** **E^4_{sus}** **E**
Odplouvám, a za mnou přístav hoří, lodi planou
E **E^4_{sus}** **E** **E^4_{sus}** **E** **E^4_{sus}** **E**
odplouvám, a ostrovy se noří do vln zpět
A **H** **E**
slzy jak smůla černý z plachet kanou
A **H** **E**
počítám svoje věrný - je jich pět.

Oceán, a jabloňový květ se na něm zmítá
oceán, širošírý svět, co málo znám
kormidlo držím pevně, skoro svítá
nebudu dávat levně to, co mám.

Pobřeží, a pošetilost, kterou dobře cítím
pobřeží, a dívka, již jsem kdysi trochu znal
olejem naplň lampy, ať mi svítí
moře je plné útesů a skal.

$F^{\#}$mi **$G^{\#}$mi** **E**
když nerozsvítíš, budu bloudit dál ...

Papírové řetězy

A Hmi
Slepuje očko do očka, řetězy z papíru
C#mi E7
není to jen tak z plezíru a v domě voní vánočka
A Hmi
co kdyby právě zrovna teď, pohyby prstů stále stejný
C#mi E7
už ví, že je to beznadějný, už to ví, že se nedočká.

D E7 A F#mi
R: Řetězy papírový změní se na okovy
D C#mi E7
nikdo jí neodpoví, nikdo se nezeptá
D E7 A F#mi
za šperky safírový nekoupí to, co není
D C#mi Dmi A Dmi A
je jako ve vězení, vánoční noc, vánoční noc.

Pomalu chystá večeři, prostírá po paměti
venku jsou slyšet hlasy dětí a někdo zvoní u dveří
běží jak voda v potoce, je to jen pošťák s telegramem
zarámovaný dveřním rámem přeje veselé Vánoce.

R:

Nemusí ani slova číst, je jí to dávno všechno jasné
tak zavře dveře, světlo zhasne, ke stolu nese bílý list
nůžkama proužek po proužku odstřihuje z něj mechanicky
a na řetězech jako vždycky přibývá kroužek po kroužku.

Dmi A
R: + vánoční noc ...

Pasó por aquí

Ami Ami/G Ami/F# Ami/F
Poslední z nocí probdělejch, nemůžeš spát
G
vždyť horkej vánek zas na tě dejch
C E Ami Ami/G,F#,F
nezůstávej stát v tý poušti vyprahlý
Ami Ami/G Ami/F# Ami/F
ještě pár mil těch oblázků, co z nich suchej vítr složil
G
divnou otázku:
C E Ami Ami/G,F#,F
k čemu jsi vlastně prožil léta svý?

F G C
R: Tak se ptej, jestli tudy už jsi prošel
B F C
když i dech ti dávno došel, opustil tě i tvůj stín
F G C
dlouhý dny před očima vidíš stále
B F Ami/G,F#,F Ami/G,F#,F
drobnej nápis na tý skále: pasó por aquí, pasó por aquí.

Ptej se sám, proč se trmácíš, bolavý nohy vláčíš
kam se potácíš
od čerta k ďáblu stáčíš kroky svý
bůhvíproč píšeš po skalách ke svýmu jménu slova
"já jsem tudy táh'"
i když víš, že je znova smyje déšť.

F G C
R: Tak se ptej, jestli tudy už jsi prošel
B F C
když i dech ti dávno došel, opustil tě i tvůj stín
F G C
dlouhý dny před očima vidíš stále
B F Ami/G,F#,F Ami/G,F#,F
drobnej nápis na tý skále: pasó por aquí, pasó por aquí.

Plameny

[: **A. Hmi. D^{6}. A** :] **D^{6}. A. D^{6}.**

A Hmi A Hmi A Hmi A Hmi
Plameny vítr rozfoukal a oheň stejně dohořívá
A Hmi A Hmi A Hmi A
každej už zpíval, každej hrál, a písní pořád neubývá
Hmi E F$^{\#}$mi Hmi E
tak než nám zvlhnou ranní rosou, kytary zabalit a vstát
A G D
tak půjdeme spát, půjdeme spát
Hmi E Hmi E
k noci patří spaní a na polštáři z dlaní
Hmi E A
necháme si o toulání zdát.

[: **A. Hmi. D^{6}. A** :] **D^{6}. A. D^{6}.**

A Hmi A Hmi A Hmi A Hmi
Plameny popel spolykal a ráno po špičkách se blíží
A Hmi A Hmi A Hmi A
kdoví, kam vydáme se dál a kde se naše cesty zkříží
Hmi E F$^{\#}$mi Hmi E
už jenom kousek noci zbývá, a každej zpíval, každej hrál
A G D
tak půjdeme dál, půjdeme dál
Hmi E Hmi E
ráno patří dálce a zalomení palce
Hmi E A
je [: signálem, co uvolní nám trať :]

Pojď dál

G .G .G/H .Bdim .Ami7 .C .D .G C .

G Bdim Ami7
R: Pojď dál, lásky prošlých let
C D G C G
ze zásady ze snů nevyháním
Bdim Ami7
pojď dál, otáčí se svět
C D G C G
každá noc se končí svítáním.

Emi Emi7 C
Zapomněl jsem všechna jména
G Ami Emi Ami Emi
vím jen, jaká jsi, rostlá do krásy
A D
voníš kapradím
G Bdim Ami7
pojď dál, ještě kousek blíž
C D G C G
ať tě jako kdysi pohladím.

G .G .G/H .Bdim .Ami7 .C .D .G C .

Emi Emi7 C
Kolikrát jsem ruce kladl
G Ami Emi Ami Emi
na tvá ramena, lásko kamenná
A D
za deštivých dnů
G Bdim Ami7
pojď dál, nebo klidně běž
C D G C G
stejně si tě najdu, horo snů ...

Ranní déšť

A C#mi Hmi E A
Záda hladí ranní déšť, duhou dláždí cestu mou
Hmi E A
slyším oblaka se smát, vidím plout je nad sebou
Hmi E A
ve vítr prach je rozfoukal, už jen ruce v kapsách mám
C#mi Hmi E A
záda hladí ranní déšť, aspoň nejsem tu tak sám.

Čemu jsem to utíkal, proč se toulám deset let
čeho jsem se tolik bál, proč jsem nevrátil se hned
co mě hnalo dál a dál, jarem, létem, zimou zlou
dneska už to vím, utíkal jsem před sebou.

Tak jdu cestou duhovou, suchý stéblo v zubech mám
vůně trávy povadlý, je z těch nejhezčích, co znám
krok co krok se courám dál, oči bloudí krajinou
záda hladí ranní déšť, nohy stále jdou a jdou.

Domů ještě pěknej kus, a že šlapu ňákej rok
nápěv, co mi zvoní déšť, pískám, abych držel krok
boty dávno čert si vzal, nohy bolí, vem to nešť
proč se zlobit, když mi dál záda hladí ranní déšť
A Hmi E A
proč se zlobit, když mi dál záda hladí ranní déšť ...

Ročník 47

A Emi Emi^{7} A
Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění
Emi Emi^{7} A
a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik není
F$^{\#}$mi C$^{\#}$mi Hmi D E^{7}
však sotva pátek odhoukaj,to pomyšlení každýho z nás svádí
A Emi Emi^{7} A
svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí.

Léta kráse nepřidaj' a nevyléčí naše ztuhlý klouby
jen v uších pořád zvoní blues, co na mýtinách jazzman vítr troubí
zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zašlý slávy
a slova městem neředěná snášejí se do vyrezlý trávy.

Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu zapalovat tříškou
a kytaru vzít do klína a zpívat si tu píseň, kdysi blízkou
text není žádnej Kainar, dávno víme, že je vlastně hloupá
tak proč nám slzí oči, není přece vítr a kouř vzhůru stoupá.

A je tu konec víkendu a všechno jako v obráceným filmu
každej si schová do kapsy ten žhavej uhlík, kterej ještě zbyl mu
[: ten uhlík, to je jistota, že všední dny člověka neumoří
čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří ... :]